

Raimon, el crit d'un poble

El cantautor de Xàtiva ha mostrat fidelitat a una llengua i a una tradició literària al llarg de 55 anys de trajectòria | Va rebre el Premi d'Honor de les Lletres catalanes l'any 2014 i va ser distingit Fill predilecte de Xàtiva el 2015 | El repertori del cantant és ple de lluita, però també d'amor i de poesia

Raimon, a Xàtiva | ACN

La idea era a l'horitzó i s'ha materialitzat aquest dimecres, 2 de novembre de 2016 (<http://www.naciodigital.cat/noticia/118987/raimon/es/retirara/dels/escenaris/amb/dotze/concerts/al/palau/musica?rlc=a1>). Raimon (Xàtiva, 1940) deixa els escenaris, tal com ja venia insinuant en la presentació, ara tot just fa un any, de dos concerts antològics a l'Auditori de Barcelona. La retirada era tan propera que només han hagut de passar uns mesos per fer-se real, amb l'anunci dels *Dotze concerts de comiat* al Palau de la Música Catalana, programats en quatre caps de setmanes del mes de maig de 2017. Es preveu que siguin intensos, carregats d'emocions i del reconeixement que mereix la seva obra i la seva figura.

Ramon Pelegero i Sanchis (Raimon)

(http://www.escriptors.cat/autors/raimon/pagina.php?id_sec=1453) és autor d'algunes de les cançons que més bé expliquen un temps i un país ("*D'un temps que serà el nostre, / d'un país que mai no hem fet, / cante les esperances / i plora la poca fe*", clamava el cantant, precisament, en la cançó titulada *D'un temps, d'un país*). Aquests, com bona part dels seus versos, han tingut la sort de convertir-se en cants d'esperança, de lluita, de ràbia i de fermesa. Versos on les paraules eren proclames per construir futurs millors i per fer reals escenaris d'una llibertat de la qual no es podia gaudir en plena dictadura franquista.

Autor de cançons de lluita, però de molt més

El seu repertori és ple d'aquesta lluita, tan encesa i, alhora, tan lúcida. Cançons com *Diguem no*, *Jo vinc d'un silenci*, *T'adones amic* i, sobretot, *Al vent*, el van convertir en un nom clau de la revolta social que acabaria esclatant el 1975, amb la mort del dictador. Erudit i popular, és *Al vent* aquella cançó que més i millor explica l'essència de Raimon: un clam de llibertat a través d'un símbol senzill i entenedor, construït amb un llenguatge popular que permet amagar idees carregades de potència, de vida i de revoltes.

Raimon en un concert a l'Auditori. Foto: ACN

El cançoner de Raimon, però, és transcendent també gràcies a l'exploració d'altres camins, com són l'adaptació dels poemes de Salvador Espriu, Ausiàs March, Roís de Corella o Jaume Roig, sense renunciar a tot el pes que contenen. O, també, a les bellíssimes cançons d'amor, totes d'una destacable càrrega de sensualitat, com *Treballaré el teu cos*, *Com un puny*, *Quan tu te'n vas* o *Parlant-me de tu*. Un repertori, en conjunt, que s'uneix en l'amor a la vida i que sempre ha volgut tractar l'espectador de manera respectuosa i intel·ligent.

Ha estat tot aquest bagatge, fruit de la fidelitat a una llengua i a una tradició literària, alguns dels motius que el van fer mereixedor del Premi d'Honor de les Lletres catalanes (<http://www.naciodigital.cat/noticia/69975/paradoxa/raimon>) que concedeix Òmnium Cultural, l'any 2014. Recentment nomenat Fill predilecte de Xàtiva (<http://www.naciodigital.cat/noticia/98051/xativa/nomena/raimon/fill/predilecte/ciutat/salda/deute/gratitud>), Raimon seguirà fent de la sobrietat escènica una divisa infranquejable, també en el seu comiat. Un crit, emès als quatre vents, sense excessos o lamentacions, que passa de la subtilesa al recitat, de la força al silenci. Sense oblidar que conté el cor de tot un poble.